

Arrest

nr. 95 981 van 28 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 november 2012 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BAUDEWYN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1981. Op uw twaalfjarige leeftijd ontdekte u dat u gevoelens had voor jongens. Wanneer u zich na het sporten omkleedde in de kleedkamer, samen met de andere jongens, werd u opgewonden. U werd op een bepaalde dag door uw voetbalcoach betrappt in de kleedkamers, wanneer u seksuele handelingen stelde samen met een andere jongen. U werd door de coach geslagen en uw oudere broer vertelde uw moeder over hetgeen gebeurd was. Uw moeder heeft u daarop geslagen, en meermaals meegenomen naar een ritualist en

fetisjist, die de slechte geesten uit u wou verdrijven. Later was u verward, en op een dag praatte u met uw leerkracht K. A. over de gevoelens die u heeft voor mannen. Uw leerkracht legde u uit dat dit geen probleem was, u zo geschapen bent, homoseksueel bent, en u zich niet hoeft te bekommeren over hetgeen uw moeder u zei. Toen u zestien jaar oud was had u voor de eerste maal homoseksuele betrekkingen, dit met uw leerkracht K. A. In het jaar 2007 begon u een homoseksuele relatie met N., die duurde tot het jaar 2009. In het jaar 2010 begon u een homoseksuele relatie met M. Op 27 september 2011 kwam de politie naar uw huis. U was op dat moment niet thuis en wou graag weten wat het probleem was. Op 30 september 2011 kwam de politie naar het huis van uw moeder, dit in het bijzijn van uw voormalige partner N. U kwam er later achter dat N. gearresteerd werd omwille van zijn homoseksuele geaardheid, hij onder druk gezet werd om namen te noemen van homoseksuelen die hij kende, hij uw naam noemde, en de politie u daarom ook zocht op verdenking van homoseksualiteit. Daar u niet terug wilde keren naar uw huis, vertelde u aan uw partner M. wat gebeurd was, en ging u naar zijn huis. M. ging daarna nog poolshoogte nemen bij uw huis en in uw buurt, en wist u te vertellen dat de jeugd georganiseerd werd om u te zoeken. Daar M. vreesde dat u mogelijks zijn naam aan de politie zou zeggen, in het geval u gearresteerd zou worden, organiseerde hij uw vlucht uit Ghana. M. contacteerde een zekere persoon die 'Doc' genoemd werd, en die uw reis organiseerde. U verliet op 16 oktober 2011, samen met deze persoon Ghana, en u kwam aan in België op 17 oktober 2011. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 20 oktober 2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde dat u tot de leeftijd van 17-18 jaar school liep, u het eerste jaar secundair begon, maar dit niet afmaakte (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U ging naar de secundaire school 'Udumase Krobo Senior High'. Gevraagd op welke leeftijd u met zekerheid wist dat u homoseksueel was, antwoordde u zestien jaar, daar u toen ook voor de eerste keer seks had (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaarde dat u een eerste homoseksuele relatie met K. A., uw leerkracht sociale studies. U verklaarde dat deze leerkracht u op een dag vroeg wat er met u scheelde, daar u lagere punten scoorde dan normaal voor zijn vak (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U vertelde hem dat u graag seks wou hebben met mannen, u opgewonden wordt van naakte mannen en uw moeder u zei dat u bezeten was door een slechte geest. Uw leerkracht stelde u daarop gerust en zei u dat u zo geschapen was, en u niet hoeft in te zitten over wat uw moeder u zei. Gevraagd hoe oud u was toen dit gesprek zich voordeed, antwoordde u veertien jaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd hoe u ermee omging toen u zich realiseerde aangetrokken te zijn tot mannen, antwoordde u dat u verward was en uw moeder u uitschold (zie gehoorverslag CGVS, p. 12) U voegde eraan toe dat u het aanvaardde nadat uw leraar u uitlegde dat dit uw leven was (zie gehoorverslag CGVS, p. 12-13). U verklaarde met niemand anders over uw homoseksualiteit te hebben gesproken, en voegde eraan toe dat enkel uw leraar u hielp (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaarde verder dat uw leraar u veel raad gaf en u uitlegde dat homoseksualiteit niet aanvaard wordt, en u dus voorzichtig moest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). U verklaarde dat u lang geleden door een vriend gevraagd werd of u homo bent, en u dit ontkende. U voegde eraan toe dat men in Ghana niet zomaar kan meedelen dat men homoseksueel is. Geconfronteerd met de vaststelling dat u dit wel aan uw leerkracht zei, antwoordde u dat u toen de moed had en hem vertrouwde. U voegde eraan toe dat u god dankt omdat hij ook homo was, gezien hij u anders veroordeeld kon hebben toen u hem over uw gevoelens vertelde. Gevraagd of u dan niet bang was om het aan uw leerkracht te zeggen, antwoordde u dat u er toen niet echt aan dacht, en u voornamelijk verward was. U voegde eraan toe dat u niet echt wist wat er met u scheelde, tot uw leerkracht u alles uitlegde. Geconfronteerd met de vaststelling dat u toen wel wist dat het in Ghana niet aanvaard wordt dat mannen verliefd zijn op mannen, antwoordde u bevestigend, verklaarde u dat uw leerkracht u dat toen ook zei, en het problematisch kan zijn indien u andere mannen op dezelfde manier zou benaderen als uw leerkracht, gezien deze het zouden kunnen verder vertellen. Uit bovenstaande verklaringen kan afgeleid worden dat uw leraar K. A. een belangrijke rol speelde bij de bewustwording van uw homoseksualiteit. Immers, u verklaarde in een staat van verwarring te verkeren totdat uw leerkracht u uitlegde dat u homoseksueel bent, u veel raad gaf, en u voorzichtig moest zijn. Uw verklaringen niet bang te zijn geweest toen u uw leerkracht vertelde over uw gevoelens voor mannen, doen evenwel twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen uw gevoelens aan uw leerkracht te hebben meegedeeld. Immers, het is niet onredelijk te verwachten dat een homoseksueel die opgroeit in de Ghanese maatschappij, ietwat meer twijfels en gevoelens van schrik zou ervaren wanneer deze aan een derde vertelt over zijn gevoelens voor mannen – zeker

wanneer de seksuele geaardheid van deze derde niet gekend is. Uw verklaringen reeds vroeger met een andere jongen in de douches betrapt te zijn geworden, door de coach van uw voetbalploeg omwille daarvan te zijn geslagen, alsook door uw moeder die u eveneens meenam naar een ritualist omwille van uw homoseksueel gedrag (zie gehoorverslag CGVS, p. 12) maken het des te opmerkelijker dat u zomaar, zonder schrik, over uw gevoelens zou hebben gesproken met uw leerkracht.

Gevraagd wanneer u voor de eerste keer seks had met een andere man, antwoordde u dat u zestien jaar oud was, en dat dit met uw leerkracht was (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd hoeveel tijd er was tussen het eerste gesprek met uw leerkracht, over uw gevoelens, en jullie eerste seksuele betrekkingen, antwoordde u dat er ongeveer een maand of twee tussen zat. Het dient reeds opgemerkt dat uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft uw relatie met uw leerkracht – namelijk dat u eerst zei veertien te zijn geweest toen u met de leerkracht sprak over uw gevoelens, en dat u later zei dat u zestien was toen u met deze leerkracht seks had, en het gesprek over uw gevoelens een maand of twee daarvoor plaatsvond – ernstige twijfels doen rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Gevraagd hoelang u een relatie had met uw leerkracht, antwoordde u zo'n zes jaren (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd of u veel naar zijn huis ging, antwoordde u bevestigend. U verklaarde per week ongeveer twee à drie keer naar het huis van uw leerkracht te gaan. Gevraagd of uw moeder het feit dat u zo vaak naar uw leerkracht ging niet vreemd vond, antwoordde u dat ze er blij mee was en ze dacht dat u er ging voor uw studies (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Geconfronteerd met de vaststelling dat u verklaarde met uw studies te zijn gestopt na het eerste jaar secundair – op de leeftijd van 17 à 18 jaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 8), antwoordde u bevestigend. U verklaarde dat u bleef naar uw leerkracht gaan, nadat u met uw studies stopte. Gevraagd hoe uw relatie met uw leerkracht eindigde, antwoordde u dat hij getransfereerd werd naar het noordelijk deel van Ghana. U voegde eraan toe dat u later vernam dat hij omkwam in een ongeluk (zie gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Gevraagd wie u vertelde dat hij omkwam, antwoordde u dat een klasgenoot u dat zei, toen u in school was (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd welke school u bedoelt, antwoordde u de lagere school 'Aloboshie Junior'. Gevraagd wanneer u daar school liep, antwoordde u dat u op uw zeventien jaar naar het secundair ging, en u dus naar 'Aloboshie Junior' ging op uw zestien jaar. U bevestigde vervolgens dat u naar 'Aloboshie Junior' ging vooraleer u naar de secundaire school ging, en dat de leerkracht waarmee u een relatie had, les gaf in 'Aloboshie Junior'. Het dient vastgesteld dat bovenstaande verklaringen wat betreft uw relatie met leerkracht K. A. volledig inconsistent zijn wat betreft de tijdsbepalingen ervan. Immers, u verklaarde een relatie te zijn begonnen met hem op uw zestienjarige leeftijd, en dat deze relatie een zestal jaren duurde. Naast de reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaring op veertienjarige leeftijd met deze man een gesprek te hebben gevoerd over uw ontluikende homoseksualiteit, doet uw verklaring van een klasgenoot in de lagere school te hebben vernomen dat uw leerkracht omkwam in een ongeluk, verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Immers, u verklaarde tot uw zestien jaar naar de lagere school te zijn gegaan en vanaf uw zestien jaar een zes jaar durende relatie met K. A. te hebben onderhouden. Dat u dan het nieuws van zijn dood vernomen zou hebben van een klasgenoot van u, toen u in de school was waar u verklaarde tot uw zestienjarige leeftijd te hebben gegaan, doet alle geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw relatie met K. A. teniet. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u opgeworpen homoseksuele relatie met K. A.

Verder legde u meerdere verklaringen af, die van die aard zijn dat ze fundamenteel afbreuk doen aan de door u opgeworpen homoseksuele relaties met N. en M.

U verklaarde een homoseksuele relatie te zijn begonnen met N. in het jaar 2007 (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U verklaarde dat Nicolas architect is en een kantoor had in zijn ouderlijk huis, waar hij nog woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). U verklaarde dat u soms seksuele betrekkingen had bij N. thuis (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd of dat niet riskant was, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat Nicolas de ramen en deur op slot deed. Het dient reeds opgemerkt dat het vreemd bevonden wordt dat u met N. seksuele betrekkingen had in zijn huis. Immers, u verklaarde in dezelfde buurt te wonen als N., (zie gehoorverslag CGVS, p. 23) waar u alleen woonde sinds het jaar 2005 (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dat jullie seksuele betrekkingen hadden in het huis van N., waar ook zijn ouders, zijn zus, en broers woonden, en waar zijn architectenkantoor gevestigd was, terwijl uzelf alleen woonde in dezelfde buurt, duidt op een dermate groot risicogedrag dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen een homoseksuele relatie met N. te hebben gehad.

Gevraagd of N. voorheen reeds relaties had met andere mannen, antwoordde u te denken van wel (zie gehoorverslag CGVS, p. 25) – hetgeen erop wijst dat u hierover niet volledig zeker bent. Gevraagd of jullie daar ooit over spraken, antwoordde u evenwel bevestigend en verklaarde u dat hij een relatie met iemand in Takoradi (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). U voegde eraan toe dat deze persoon het voor het geld deed, en uw vriend N. daar achter kwam toen hij hem had zien lopen met een blanke man (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd naar de naam van deze persoon, antwoordde u het niet meer te weten, en voegde u eraan toe dat u daarin niet zo geïnteresseerd was. Uw eerste verklaring te denken dat Nicolas reeds voor u homoseksuele relaties had, en uw daaropvolgende verklaring dat Nicolas wel degelijk een homoseksuele relatie had voor jullie een relatie aangingen, hij pendelde naar Takoradi, en ontdekte dat deze persoon – van wie u de naam niet kent - ook relaties had met blanke mannen, overtuigen niet. Immers, dat u eerst enkel dacht dat N. reeds voor u andere homoseksuele relaties had, en u daarna blijkt te weten dat hij een homoseksuele relatie had met iemand uit Takoradi, die hem met een blanke bedroog, doet reeds twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van door u afgelegde verklaringen een relatie te hebben gehad met N. Uw verklaring dat u zich niet interesseerde in de vorige homoseksuele relaties van N., dient verder te worden opgemerkt. Immers, u verklaarde dat N., na zijn arrestatie, u vermeldde als homoseksuele ex-partner, en dit tevens de reden was waarom u gezocht werd door de Ghanese politie (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dat u vervolgens eerst onzeker blijkt te zijn wat betreft de voorgaande relaties van N., de naam niet kent van de door u vermelde homoseksuele partner van N. voordat hij met u een relatie aanging, én verklaarde dat u zich daarin niet interesseert, doen fundamentele twijfels rijzen betreffende de door u opgeworpen verklaringen. Immers, indien u werkelijk gezocht zou worden door de Ghanese autoriteiten omdat N. u als ex-partner vermeldde, is het allerm minst onredelijk te verwachten dat u op zijn minst geïnteresseerd zou zijn in andere homoseksuele partners van N., en dat u wat zou weten te vertellen over dezen.

Gevraagd of jullie samen soms uitstappen of reisjes deden, of andere activiteiten hadden, antwoordde u enkel dat u met N. naar films ging kijken, en hij u eens meenam naar Takoradi. Gevraagd wat jullie deden in Takoradi, antwoordde u, nogal beperkt, dat N. er een cliënt wou zien en het enkel een daguitstap betrof. Gevraagd of u bijzondere herinneringen hebt, goeie dan wel slechte, aan uw relatie met N., antwoordde u enkel dat jullie beiden eens moesten lachen wanneer jullie seks hadden, en voegde u eraan toe geen slechte herinneringen te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd of u nog andere anekdotes weet te vertellen, antwoordde u enkel dat jullie op zijn verjaardag dezelfde kleren aantrokken en op restaurant gingen (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Het dient opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de beleving van uw homoseksuele relatie met N., uiterst beperkt zijn. Van iemand die beweert gedurende een tweetal jaren een homoseksuele relatie te hebben gehad, is het niet onredelijk te verwachten dat deze iets meer zou weten te vertellen wat betreft anekdotes, of herinneringen aan deze relatie.

U verklaarde door uw moeder op 30 september 2011 te zijn opgebeld omdat de politie naar haar huis kwam in het bijzijn van N. (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U voegde eraan toe dat uw moeder u vroeg waarom N. gearresteerd werd – gezien ze wist dat jullie vrienden waren. U verklaarde uw moeder te hebben gezegd dat u niet weet waarom hij gearresteerd werd, en dat u er pas later achter kwam dat hij werd gearresteerd omwille van het feit dat hij homoseksueel is. Gevraagd waar u het gerucht hoorde dat N. gearresteerd werd omwille van het feit dat hij homo was, verklaarde u dat u in dezelfde buurt als N. woonde en het nieuws zich verspreidde in de buurt, nadat hij werd gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd wat de politie zei aan uw moeder, toen ze naar haar huis gingen op 30 september 2011, antwoordde u dat ze N. brachten en haar zeiden dat het uw ex-partner was (zie gehoorverslag CGVS, p. 34). Gevraagd wat uw ouders zeiden, antwoordde u dat ze verrast en gechoqueerd waren, en dat ze, wat N. ook zei, hem geloofden. Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaring dat de politie N. naar uw ouderlijk huis bracht en uw ouders inlichtte dat hij uw vorige partner was, uw voorafgaandelijke verklaring – namelijk dat uw moeder, op het moment dat de politie met N. in uw ouderlijk huis was – u opbelde om te vragen waarom N. werd gearresteerd, opmerkelijk maakt. Immers, u verklaarde dat uw ouders N. kenden, en ze geloofden wat hij zei, wat het ook was (zie gehoorverslag CGVS, p. 34). Dat uw moeder u dan zou opbellen, op het moment dat de politie met N. bij haar is, om u te vragen waarom N. gearresteerd werd, waarop u zonder meer verklaarde het niet te weten, en pas later de reden vernam voor N. arrestatie, is niet geloofwaardig.

U verklaarde in het jaar 2010 een homoseksuele relatie te zijn begonnen met M. (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Gevraagd wanneer u voor het eerst het vermoeden had dat M. homoseksueel is, antwoordde u dat u niet dacht dat hij homo was (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). U voegde er verder aan toe dat u op een keer zijn laptop leende. U verklaarde dat hij u, op het moment dat hij zijn laptop aan u gaf, zei dat hij naar iets aan het kijken was, zijn laptop uitviel en hij hetgeen waar hij

naar aan het kijken was, niet had uitgezet. U verklaarde voorts dat u, wanneer u thuis de laptop aanschakelde, zag dat M. naar porno van homoseksuele aard aan het kijken was. Wanneer u de laptop terugbracht naar M., zo verklaarde u verder, was hij beschaamd en bang, smeekte hij u om het geheim te houden, zei hij alles voor u te willen doen, en vreesde hij dat u het zou doorzeggen. Gevraagd waarom u die laptop nodig had, antwoordde u dat u gewoon een film wou bekijken (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Gevraagd of M. u deze laptop zomaar wou meegeven, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of hij dan niet bang was dat u de porno van homoseksuele aard zou zien, antwoordde u te denken dat hij vergeten was dat hij ernaar aan het kijken was. Het dient opgemerkt dat bovenstaande verklaringen – betreffende de manier waarop u te weten kwam dat M. homoseksueel is – allesbehalve geloofwaardig zijn. Dat M. u deze laptop zomaar meegaf omdat hij zou vergeten hebben dat hij naar homo-porno aan het kijken was, is geenszins aannemelijk, gezien het heersende sociaal en politiek stigma ten aanzien van homoseksuelen in Ghana en de voorzichtigheid die homoseksuelen omwille daarvan aan de dag moeten leggen. Uw verklaring dat M., nadat u hem de laptop bracht, smeekte om het niet door te vertellen en u zei dat hij alles zou doen voor u, uit schrik dat u het zou door vertellen, maken uw verklaring dat M. simpelweg vergeten zou hebben dat hij naar deze porno aan het kijken was, des te ongeloofwaardiger. Daarenboven verklaarde u dat M. u zei, op het moment dat u de laptop meenam, dat hij naar iets aan het kijken was dat hij niet had afgezet, wat erop wijst dat M. wist dat u zou zien dat hij naar de homoseksuele pornofilm aan het kijken was.

Gevraagd of M. reeds homoseksuele relaties had gehad, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslagen CGVS, p. 30). Gevraagd of hij dan nooit een vriendje had vóór u, antwoordde u dan weer dat hij wel reeds iemand gehad had, en dat u niet de eerste was in zijn leven. Gevraagd wat hij u daarover zei, antwoordde u dat hij u niet veel zei daarover en u dat ook niet echt vroeg. Gevraagd waarom u dat niet vroeg, en of u dat dan niet interesseerde, antwoordde u dat het niet zo was dat u niet geïnteresseerd was en voegde u er, de vraag ontwijkend, aan toe dat hij zo onschuldig leek en u het nooit uitgemaakt zou hebben met hem. Gevraagd of jullie ooit speciale dingen deden, bepaalde activiteiten samen, of reisjes, antwoordde u dat u met hem naar films ging kijken (zie gehoorverslag CGVS, p. 31). Gevraagd of u nog andere dingen weet te vertellen, wat jullie zoal samen deden tijdens jullie relatie als koppel, antwoordde u enkel dat jullie samen kookten en wasten, en dat jullie veel dingen deden maar u niet echt op iets weet te komen. Het dient opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de beleving van uw homoseksuele relatie met M., uiterst beperkt zijn. Van iemand die beweert gedurende een jaar een homoseksuele relatie te hebben gehad, is het niet onredelijk te verwachten dat deze iets meer zou weten te vertellen wat betreft anekdotes, of herinneringen aan deze relatie.

U verklaarde dat M. bang en gechoqueerd was toen u vertelde over de politie die samen met N. naar uw moeders huis ging, en dat M. daarna naar uw huis ging om te zien wat er gaande was, en om het niveau van het probleem in te schatten (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 & 35). U verklaarde dat hij bang was dat, indien u gearresteerd zou worden, u hem als homoseksueel zou noemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd hoe M. dat deed, de situatie inschatten, antwoordde u dat hij misschien ging naar plekken waar men dammen speelt en er veel gepraat wordt over dingen die gebeuren (zie gehoorverslag CGVS, p. 35). U verklaarde verder te denken dat hij het nog aan enkele anderen vroeg. U verklaarde dat M. te weten kwam dat de jeugd georganiseerd werd om u te zoeken. Gevraagd of het niet riskant was dat M. daarheen ging, gezien het feit dat M. uw homoseksuele partner was, en u gezocht werd omwille van homoseksualiteit, antwoordde u bevestigend, en voegde u er weinig verhelderend aan toe dat u niet weet hoe hij het precies deed, en dat hij misschien hulp kreeg van anderen. Gevraagd waar M. nu is, antwoordde het niet te weten, en voegde u eraan toe te denken dat hij nog in Ghana is (zie gehoorverslag CGVS, p. 32). Gevraagd waarom M. niet zelf Ghana ontvluchtte, in plaats van u, antwoordde u dat hij een zakenman was, hij nu misschien in Korea zit, of misschien in een ander deel van Ghana. Gevraagd waarom hij Ghana niet verliet toen u Ghana verliet, antwoordde u dat het voor hem niet moeilijk is om te reizen, en dat het goed zou kunnen dat hij nu reeds Ghana verliet. Het dient vastgesteld dat bovenstaande verklaringen niet geloofwaardig worden geacht. Immers, u verklaarde dat M. bang en gechoqueerd was toen hij vernam dat de politie samen met N. naar het huis van uw moeder ging, en hij vreesde dat, indien u gearresteerd zou worden, u de politie zou vertellen dat hij homoseksueel is. Dat M., die vreesde dat indien u gearresteerd zou worden, u zijn naam als homoseksueel zou noemen, daarna persoonlijk naar uw huis zou zijn gegaan om de situatie te peilen, naar openbare plekken ging om er rond te vragen wat er precies was gebeurd, en te zien hoe de mensen erop reageerden, duidt op dermate incoherente handelingswijzen, dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Immers, het is niet onredelijk te verwachten dat, indien M. werkelijk vreesde dat, door mogelijke verklaringen die u zou kunnen afleggen, het bekend zou worden dat hij homoseksueel is, hij niet zelf naar uw huis zou gaan, en er mensen in uw buurt vragen zou stellen betreffende hetgene dat

met N. gebeurde. Dat u verder niet zeker lijkt te zijn hoe M. dit precies deed, en u het zelfs mogelijk achtte dat hij hierbij door derden werd geholpen, vergroot enkel het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen hieromtrent. Voorts dienen uw warrige verklaringen wat betreft de huidige verblijfplaats van M., en uw onwetendheid hieromtrent, opgemerkt. Uw verklaring dat M. zelf het land niet uit vluchtte wanneer u dit deed, omdat hij gemakkelijk kan reizen, weet dan ook niet te overtuigen, daar u niet weet of hij Ghana ontvluchtte, noch of hij zich elders in Ghana vestigde.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u geopperde homoseksuele relatie met N. en M.

Er dient dan ook geconcludeerd dat u de door u beweerde homoseksuele geaardheid, en homoseksuele relaties, niet aannemelijk heeft kunnen maken. Er kan derhalve geen enkel geloof gehecht worden aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De door u neergelegde geboorteakte, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. De door u neergelegde algemene informatie omtrent de situatie van homoseksuelen in Ghana, betreft enkel informatie van algemene aard en bevat verder geen relevantie in het kader van uw individueel asielrelaas. Daarenboven wordt het opmerkelijk bevonden dat u, wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd werd of er in Ghana organisaties bestaan die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, u antwoordde dat deze er niet zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 33), terwijl in de door u neergelegde artikels dergelijke organisatie in Ghana evenwel vermeld worden. De door u neergelegde lidkaart van 'Alliège' vermeldt voorts enkel uw naam, en bevat verder geen relevantie, noch bewijskracht in het kader van uw asielrelaas. Immers, het loutere in bezit zijn van deze lidkaart, vereist geen homoseksuele geaardheid. De door u neergelegde foto's, genomen op de gay-pride in Brussel, bevat evenmin enige bewijskracht, daar ook uw aanwezigheid daar, geen homoseksuele geaardheid vereist. Daar de door u afgelegde verklaringen wat betreft uw homoseksuele geaardheid –en relaties over het geheel genomen niet geloofwaardig is, kunnen deze foto's, alsook de lidkaart van 'Alliège' niet opgevat worden als een aanwijzing van uw seksuele geaardheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging.

De Raad wijst erop dat waar de verzoekende partij een vordering tot schorsing wenst in te stellen, artikel 39/2, § 1 *juncto* 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen mogen worden uitgevoerd.

Het hoger beroep voor de Raad die zetelt in volle rechtsmacht is bijgevolg van rechtswege schorsend voor de duur van het beroep.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofdte van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV 22 oktober 2009, nr. 33.063, RvV 27 februari 2012, nr. 75.876). De niet-aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het

Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484; RvV 30 oktober 2009, nr. 33.601).

Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing onterecht getwijfeld heeft aan het asielrelaas van verzoeker met betrekking tot zijn homoseksualiteit en zijn relatie met zijn leerkracht sociale studies door te stellen dat er onwaarschijnlijkheden en tegensprekelijkheden in terug te vinden zijn. Zo meent de verzoekende partij dat verzoeker zijn relaas begint toen hij 14 jaar was en het *in casu* ging om een verward kind die geen blijf wist met zijn gevoelens. Tevens voert zij aan dat er niet van zo'n kind verwacht kan worden rationeel gedrag te vertonen en dat hij zich altijd bewust is van gevaar. Gelet op het voorgaande stelt verzoekende partij dat verzoeker zijn leerkracht meende te kunnen vertrouwen en zou hij de homoseksualiteit van de leerkracht aangevoeld hebben. Voorts meent verzoekende partij ook dat zo'n kind dat met zijn gevoelens op seksueel vlak worstelt, vroeg of laat de neiging zal hebben om daar met iemand over te spreken.

Daarnaast zou aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in chronologie wat het begin van de relatie met de leerkracht betreft te veel belang gehecht worden, gelet op de jonge leeftijd van betrokkene.

Verzoekende partij stelt ook dat zijn schoolcarrière en relatie met zijn leerkracht '*niet perfect samenliep*': verzoeker zou ook nadat hij geen school meer liep de relatie verder gezet hebben.

De Raad is van oordeel dat de voornoemde argumenten van de verzoekende partij de vaststellingen van de bestreden beslissing niet weerleggen in de zin dat de verzoekende partij er niet in slaagt de ontdekking van zijn homoseksualiteit en de relatie met zijn leerkracht aannemelijk te maken. Door te stellen van dat '*zo'n kind vroeg of laat de neiging zal hebben om er met iemand over te spreken*' weerlegt men niet *in concreto* de vaststelling dat het erg gevaarlijk is om in de Ghanese maatschappij aan een derde, wiens geaardheid men niet kent, deze gevoelens mee te delen. Bovendien stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing terecht wijst op de verklaringen van verzoeker omtrent gebeurtenissen uit zijn kindertijd (waarbij hij door de coach van de voetbalploeg geslagen werd toen hij verzoeker betrapte in de douches met een andere jongen en zijn moeder hem hierop verscheidene malen naar een ritualist meenam) die het vertrouwen van een derde en het meedelen van zijn gevoelens aan deze persoon ernstig tegenspreken en het geheel van de aannemelijkheid van het asielrelaas ondermijnen. De Raad meent dat iemand die (zelfs op jonge leeftijd) bij de beleving van zijn seksuele geaardheid dermate duidelijk negatieve gevolgen ervoer, op latere leeftijd redelijkerwijze extra voorzichtigheid aan de dag zal leggen.

De Raad is van oordeel dat bij een verschil in precieze data voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

Dat er te veel aandacht zou gehecht zijn aan de tegenstrijdigheid op het gebied van chronologie is geen weerlegging van het uitvoerig motief van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat wat betreft de tijdsbepalingen de verklaringen van verzoeker inconsistent zijn.

Voor wat het aangaan van 'volwassen relaties' met de partners van verzoeker betreft, stelt de verzoekende partij dat er onterecht getwijfeld wordt aan de aannemelijkheid van het asielrelaas.

Het feit dat verzoeker seksuele betrekkingen had met N. in diens ouderlijke huis, waar N. samenwoonde met zijn ouders, broers en zussen, en niet in verzoekers eigen huis, doet volgens de verzoekende partij geen afbreuk aan de aannemelijkheid van zijn asielrelaas. Verzoekende partij meent dat weinig mensen die seksuele betrekkingen hebben op een plaats die volgens de wet daartoe niet mag dienen, zich hierdoor laten tegenhouden.

Voorts betwist de verzoekende partij dat verzoeker niet voldoende informatie heeft gegeven over de ex-partners van zijn eigen partners en dat hij hier weinig in geïnteresseerd is. Verzoeker stelt dat dit niet abnormaal is. Daarnaast stelt ze dat het beter is voor verzoeker om geen namen te kennen van andere homoseksuelen, omdat hij die namen niet zou kunnen vrijgeven als hij onder druk zou worden gezet.

Verder voert de verzoekende partij aan dat het vreemd is vanwege de bestreden beslissing om enerzijds vast te stellen dat het gevaarlijk was om seksuele betrekkingen in het huis van N. te hebben en anderzijds te stellen dat verzoeker weinig herinneringen heeft aan uitstapjes en andere reizen in het kader van zijn relatie. Verzoekende partij stelt dat het verborgen en verboden karakter van de relatie de reden is dat men steeds in de beslotenheid van een gebouw is gebleven en zelden uitstappen hebben gemaakt.

Waar de bestreden beslissing geen geloof hecht aan de manier waarop verzoeker zijn relatie begon met M. en meer bepaald met betrekking tot het ontlenen van de laptop van M. waarop verzoeker pornografische beelden terugvond, stelt de verzoekende partij dat Ghanese mannen toch op één of

andere manier elkaars homoseksuele aard moeten kunnen te weten komen. Dat M. dit met opzet deed en een reactie wou ontlokken bij verzoeker. Dat de redenering van de bestreden beslissing betekent dat elke manier waarop homoseksuelen elkaars geaardheid te weten komen, niet aannemelijk zou zijn.

Ten slotte betwist de verzoekende partij de onaannemelijkheid met betrekking tot het feit dat M. na het verdwijnen van verzoeker naar het buitenland, niet voor zijn veiligheid moet vrezen. Dat M. nooit een relatie had met N. en deze naam dus nooit aan de autoriteiten zal kunnen noemen. Dat M. zich kan veroorloven om zich te informeren naar de situatie en er geen enkel verband ligt tussen M. en de gearresteerde N. Verzoekende partij meent dat het dan ook logisch is dat verzoeker niet weet waar M. zich op dit moment bevindt, dat M. verzoeker in het ongewisse heeft gelaten om zo te vermijden dat hij diens schuilplaats alsnog zou kunnen verklappen.

De Raad stelt vast dat de kritiek van de bestreden beslissing op de verklaringen van verzoeker met betrekking tot het hebben van seksuele betrekkingen in het huis van N. terecht zijn. De argumentatie van de verzoekende partij is niet van die aard dat zij op concrete wijze een ander licht werpt op de gedane vaststellingen door de commissaris-generaal. De Raad bevestigt de kritiek van de bestreden beslissing waar die het grote risicogedrag als onaannemelijk bestempelde, gezien het voor verzoeker erg gevaarlijk was om seksuele betrekkingen in dit huis te hebben, waar ook andere familieleden verbleven en daar verzoeker in dezelfde buurt een woonplaats had.

Betreffende de verklaringen van verzoeker betreffende de ex-partners van zijn eigen partners, N. en M., is de Raad van oordeel dat gelet op de aanzienlijke duur van beide relaties (respectievelijk 1 en 2 jaar), verzoeker weinig aannemelijke verklaringen heeft afgelegd. De reden voor het gebrek aan interesse van verzoeker voor de voorgaande relaties van zijn partners, wordt niet door de verzoekende partij aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing enerzijds het gevaar om seksuele betrekkingen in het huis van N. te hebben vaststelt, en anderzijds vaststelt dat verzoeker weinig kan verklaren over uitstappen of reises, meent de Raad dat dit een overtuigend motief is.

Daarnaast stelt de Raad vast dat met betrekking tot de vaststellingen betreffende het begin van verzoekers relatie met M, de verzoekende partij in gebreke blijft om op concrete wijze de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen. Dat *'mannen toch op één of andere manier elkaars homoseksuele aard moeten kunnen te weten komen'* is geen afdoende weerlegging. De verzoekende partij maakt ook niet op aannemelijke wijze duidelijk dat M. een reactie wou uitlokken met de beelden op zijn laptop.

De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing op terechte wijze de onaannemelijkheid inzake dit kernelement van het asielrelaas heeft vastgesteld. Waar de verzoekende partij stelt dat er geen verband bestaat tussen M. en N, daar zij nooit een relatie hebben gehad, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf het verband is tussen beide personen. Indien M. de situatie is gaan peilen na de arrestatie van N. en zelfs vragen is gaan stellen over de situatie, mag er redelijkerwijze geconcludeerd worden dat dit gevaarlijk was voor M, indien N. werkelijk verzoekers naam heeft meegedeeld aan de autoriteiten en deze actief naar verzoeker op zoek waren. Op die manier kon men M. namelijk ook aan verzoeker linken, aangezien de autoriteiten het op zijn minst verdacht zouden vinden dat M, in het openbaar zou rondvragen wat er zich precies had afgespeeld en redelijkerwijze hem ervan konden verdenken ook homoseksuele relaties te onderhouden met N. of verzoeker. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat hij op aanraden van M. zijn land van herkomst heeft verlaten, daar deze vreesde dat verzoeker zijn naam als homoseksueel zou noemen (zie gehoorverslag p. 9).

Dat verzoeker de *'schuilplaats'* (p. 6 verzoekschrift) van M. niet zou kennen, omdat M. verzoeker met opzet in het ongewisse liet hierover zodat hij de *'schuilplaats'* niet kon verklappen, strookt helemaal niet met de verklaringen dat M. geen vrees zou hebben om vervolgd te worden wegens gebrek aan verband tussen hem en N. en dat hij persoonlijk de situatie ging vaststellen en zich dit kon veroorloven (p. 6 verzoekschrift).

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

In casu stelt de Raad vast dat het geheel van de gedane vaststellingen betreffende de beweerde homoseksualiteit van verzoeker en de relaties met N. en M. (die de kernelementen van het asielrelaas uitmaken) tot de onaannemelijkheid van het asielrelaas doen besluiten.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de feiten zich niet lenen tot een ondersteuning met documenten omwille van het verborgen karakter van de relaties, wijst de Raad erop dat de niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan worden afgeleid uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De verzoekende partij legt in bijlage van haar verzoekschrift een aantal persartikels neer betreffende de algemene situatie van homoseksuelen in Ghana. De loutere verwijzing naar en neerlegging van persartikels van algemene aard over de toestand van homoseksuelen in het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke, gelet op de onaannemelijke verklaringen.

De bestreden beslissing stelt ook terecht: *“Daarenboven wordt het opmerkelijk bevonden dat u, wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd werd of er in Ghana organisaties bestaan die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, u antwoordde dat deze er niet zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 33), terwijl in de door u neergelegde artikels dergelijke organisatie in Ghana evenwel vermeld worden.”*

Wat de door de verzoekende partij bijgebrachte foto's van de 'Gay Pride' te Brussel betreffen en de neergelegde lidkaart van 'Alliège' betreft, stelt de bestreden beslissing terecht: *“De door u neergelegde lidkaart van 'Alliège' vermeldt voorts enkel uw naam, en bevat verder geen relevantie, noch bewijskracht in het kader van uw asielrelaas. Immers, het loutere in bezit zijn van deze lidkaart, vereist geen homoseksuele geaardheid. De door u neergelegde foto's, genomen op de gay-pride in Brussel, bevat evenmin enige bewijskracht, daar ook uw aanwezigheid daar, geen homoseksuele geaardheid vereist.”*

Wanneer er geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS